

Diumenge XXVI (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 21,28-32): En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots: «Què us en sembla? Un home tenia dos fills. Va anar a trobar el primer i li va dir: ‘Fill, vés avui a treballar a la vinya’. Ell li va respondre: ‘No hi vull anar’. Però després se'n penedí i va anar-hi. Aquell home anà a trobar el segon i li digué el mateix. Ell va respondre: ‘De seguida, senyor’. Però no hi va anar.

»Quin d'aquests dos va fer la voluntat del pare?». Li responen: «El primer». Jesús els diu: «Us asseguro que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que Déu vol, però no el vau creure. Els publicans i les prostitutes sí que el van creure; en canvi, vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l'heu cregut».

«Quin d'aquests dos va fer la voluntat del pare?»

**+Dr. Josef ARQUER
(Berlin, Alemanya)**

Avui contemplem el pare i amo de la vinya tot demanant als seus dos fills: «Fill, vés avui a treballar a la vinya» (Mt 21,29). Un diu que “sí”, i no hi va. L'altre diu “no”, i hi va. Cap dels dos manté la paraula donada.

Certament, el que diu “sí” i es queda a casa no pretén enganyar el seu pare. Simplement, serà cosa de la mandra, no solament de “mandra de fer”, sinó també de reflexionar. El seu lema: “A mi, què m'importa el que vaig dir ahir?”.

Al del “no”, sí que li importa el que havia dit el jorn anterior. Li remou la consciència aquella desatenció amb el seu pare. Del dolor arrenca el coratge per a rectificar. Corregeix la paraula falsa amb el fet cert. “Errare, humanum est?”. Sí, però més humà encara —i més d'acord amb la veritat interior gravada en

nosaltres— és rectificar. Malgrat que costi, perquè significa humiliar-se, trepitjar la supèrbia i la vanitat. Alguna vegada haurem viscut moments així: corregir una decisió precipitada, un judici temerari, una valoració injusta... Després, un sospir d'alleugeriment: —Gràcies, Senyor!

«Us asseguro que els publicans i les prostitutes us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu» (Mt 21,31). Sant Joan Crisòstom ressaltava el mestratge psicològic del Senyor davant d'aquests “grans sacerdots”: «No els tira per la cara directament: ‘Per què no heu cregut Joan?’», sinó més aviat els confronta —la qual cosa resulta més punyent— amb els publicans i les prostitutes. Així, els reprotxa amb la força palesa dels fets la malícia d'una conducta marcada pels respectes humans i la vanaglòria».

Endinsats ja en l'escena, potser trobarem a faltar la presència d'un tercer fill, avesat a les “mitges tintes”, en el tarannà del qual ens resultaria més fàcil reconèixer-nos-hi i demanar perdó, tot avergonyits. Ens l'inventem —amb el permís del Senyor— i li oïm respondre al pare amb veu apaivagada: ‘Pot ser que sí, pot ser que no...’. I hi ha qui diu haver escoltat el final: ‘El més probable és que potser qui ho sap...’.